anul care a trecut

Atletism

IN PREAJMA CELEI DE-A 10-a OLYMPIADE

Ladoumegue, eroul anului

Despre anul atletic care își închide astăzi porțile «Gazeta» s'a mai ocupat analizând isprăvile atleților noștri; de data aceasta, nu ne vor mai preocupa performanțele individuale ci vom încerca să aruncăm o privire de ansamblu asupra situației internaționale în materie de atletism.

Sarcina cronicarilor în această specialitate ar fi fost mult ușurată dacă altetismul și-ar fi avut și el ca alte sporturi, campionatele lui anuale.

Intr'adevăr pare un fapt cu totul paradoxal că atletismul, ramura sportivă care a cucerit întreaga Europă, pentru a nu mai vorbi de restul lumii și care în unele țări, își dispută popularitatea cu sporturile de mult consacrate, ca footballul sau rugbyul, să nu aibe un campionat, care să constitue criteriumul cel mai sigur de apreciere.

Avem campionate ale Europei de scrimă, de natație, de ciclism, de patinaj, etc. dar nu avem campionate de atletism.

Și totuși realizarea lor nu ar constitui o prea mare dificultate, dacă vom ține seama de succesul imens atât sportiv cât și spectacular pe care o asemenea manifestațiune l-ar repurta.

O inițiativă în acest sens, nu se întrevede însă, deși multe țări sunt convinse de necesitatea unui campionat european de atletism, fiindcă Anglia se opune cu o persistență legitimă. Justificată adică, de salvgardarea prestigiului campionatelor insulare, cari — după cum se știe — sunt internaționale.

In lipsa unor asemenea campionate, rămâne să judecăm valoarea atletismului european după rezultatele diverselor întâlniri internaționale disputate în cursul anului 1931.

Fără îndoială că aprecierea bazată pe rezultatele obținute în întâlnirile internaționale, nu are decât o salvare relativă, cunoscut fiind, că programele matchurilor nu sunt uniforme iar punctajul nu este pretutindeni acelaș.

Făcând totuși obișnuita statistică a matchurilor, disputate, câștigate și pierdute, ajungem la următorul tabel:

	Disput	Câștig.	Pierd.
Germania	5	5	—
Polonia	5	3	2
Ungaria	3	3	—
Anglia	3	2	1
Italia	4	3	2
Finlanda	1	1	—
Elveția	3	1	2
Suedia	2	1	1
Estonia	2	1	1
Franța	5	1	4
Norvegia	1	—	1
C.-Slovacia	2	1	1
Belgia	1	—	1
Olanda	1	—	1
Australia	2	—	2
Letonia	2	—	2

După cum se poate observa, anul 1931 a fost bogat în manifestațiuni, la care se adaugă jocurile atletice înter-balcanice cu ocazia cărora Grecia a manifestat aceiași superioritate din ultimii ani.

Anul care se încheie astăzi, trebuește privit mai cu atenție și prin faptul că el este premergător olimpiadei și în consecință ar urma să ne fixeze posibilitățile țărilor europene în vederea jocurilor dela Los Angeles.

Un clasament în acest sens fără îndoială, este foarte greu de stabilit. Totuși, după o cercetare atentă a situației atletismului european în ultimii ani, ajungem la concluzia, că dacă ar fi să stabilim un clasament a celor mai bune cinci țări, ordinea ar putea fi:

1. Finlanda
2. Germania
3. Anglia
4. Ungaria
5. Suedia

Anul 1931, a fost deasemenea bogat în recorduri mondiale. Nu mai puțin de opt recorduri au fost ameliorate, urmând a fi supuse omologării lui I. A. A. F. în vara lui 1932 la Los Angeles.

Iată lista acestor recorduri mondiale, ameliorate în cursul anului 1931:

Prăjina: Graber (St. U.) 4 m. 32. s.

Lungime: Oda (Jap.) 7 m. 98.

Triplu: Nambu (Jap.) 15 m. 58.

Greutate: de Hart (Sud-Africa) 16 m. 22.

Disc: Jessup (St. U.) 51 m. 74.

1 milă: Ladoumegue (Fr.) 4'9"1.

¾ milă: Ladoumegue (Franța) 3' 3/5.

2 km.: Ladoumegue (Franța) 5' 21" 4.

Eroul după cum se vede a fost francezul Ladoumegue, în care Franța își pune mare încredere, dar noi avem mare teamă să nu se întâmple și cu el la Los Angeles ce s'a întâmplat cu Sera Martin la Amsterdam în 1928.

Iată cât se poate de succint, o privire asupra anului atletic internațional 1931.

Anul care vine, este fără îndoială de o importanță covârșitoare pentru mișcarea sportivă în general și pentru atletism în special căci el ne aduce cea de-a zecea olimpiadă, care ori cât s'ar spune rămâne unica și cea mai grandioasă manifestațiune sportivă.

———oooxxxooo———

Basket—Ball

Odată pe an

Anul basket și volley-ball-ului e mic. Atât de mic în cât dacă ar ține numai o săptămână și tot ar fi deajuns. Nu de alta, dar campionatul care se dispută la un an o dată în cazul cel mai fericit nu necesită mai mult decât 5—6 zile.

10—12 jucători concretizează activul românesc în aceste sporturi care sunt totuși frumoase, atrăgătoare deși... nu atrag.

Se pare că anul acesta au pășit spre o oarecare regenerare, din moment ce concursul anului 1931 a ținut, (fără glumă...) peste două săptămâni...

———oooxxxooo———

Ping-Pong

Un sport care se difuzează rapid

Tânăr în București, ping-pongul are totuși o vigoare cu care nu se pot lăuda multe altele.

Ping-pongul a pătruns și pătrunde progresiv în massele școlărimii și studențimii, cantitatea cât și calitatea beneficiind la fel.

Bucureștii au o pletoră de jucători de mâna întâia foarte apropiată de valoarea jucătorilor ardeleni.

Activitatea oficială a fost mai redusă ca deobiceiu.

Este dealtfel o urmare firească a faptului că nu există o federație de specialitate care să dirijeze această activitate.

———oooxxxooo———

Lupte și oină

Nimic... nimic

Sportul nostru național ca și cel al luptelor, nu reușesc să înfiripe concursuri importante, pentrucă au încetat de a mai fi pe gustul spectatorilor. Lupta mai dă semne de viață — modeste bine înțeles, în Ardeal, pe când oina se mulțumește cu activitatea școlară din București și cea anuală din Bolintinul din Vale.

— NUMARUL VIITOR al «Gazetei Sporturilor» va apare Luni 4 Ianuarie, la orele obisnuite.

Automobilism

Numai activitate internațională

Anul 1931 nu ne-a adus satisfacția unor spectacole automobiliste, iar pasionații mânuitori ai volanului au trebuit să recurgă la deplasări în străinătate, pentru a reuși să-și mențină forma și să arate că au o clasă suficient de bună, pentru a concura cu succes automobiliștii din străinătate.

Exodul alergătorilor români în străinătate a început cu ocazia ralyeului internațional dela Budapesta, ținut între 27 Martie și 3 Aprilie, pe traseuri variate și cu porniri din diferitele centre mari ale Europei. Participanții români erau sever handicapați din cauza drumurilor impracticabile pe cari urmau să le acopere și din această cauză, îndrăzneața lor întreprindere s'a soldat cu un eșec categoric,

Dar, câteva zile mai târziu, culorile românești, atât de greu încercate pe parcursul rallye-ului, au cunoscut una dintre cele mai mărețe victorii, în ziua de 9 Aprilie, la Tat, lângă Budapesta. Realizatorul primei victorii românești a anului a fost A. S. R. Principele Nicolae, care la volanul bolidului său, a isbutit să câștige cursa de viteză pe kilometrul lansat, disputată în localitatea mai sus pomenită.

Augustul concurent a realizat o viteză orară de peste 202 km. și puțin a lipsit să bată recordul probei. Un defect de motor l-a răpit această satisfacție, tocmai în momentul când nimeni nu se îndoia de reușita încercărei.

A doua performanță românească de mare valoare a fost înfăptuită în ziua de 6 Iunie, la Lemberg, de către Gheorghe Nadu și Jean Calcianu. Participând într'o întrecere de viteză pură, alergată pe un circuit închis, Nadu și Calcianu au reușit să-și adjudece victoria în categoria lor și să amenințe pe faimosul Hans Stuck, care cu o mașină de capacitate mult superioară, a câștigat proba deschisă automobilelor de curse.

După această nouă ispravă românească, o altă pereche de automobiliști români au făcut să triumfe culorile noastre. Marin Butculescu, făcând echipă cu maiorul Ernest Urdăreanu, a cucerit splendidul trofeu al rallye-ului dela San Remo, ca singură formație care a reușit să acopere un parcurs dificil, în condițiunile prevăzute de regulamentul competițiunei. După această ispravă, cei doi piloți au decis să atace recordul stabilit cu câteva luni înainte, pe distanța Paris-București, de către Constantin Cantacuzino și încercarea a fost încununată de cel mai desăvârșit succes, automobiliștii noștri isbutind să lege cele două capitale, în mai puțin de 40 ore. Aceasta a fost ultima performanță automobilistă realizată de concurenți români, în cursul anului 1931.

Sperăm că anul 1932 va fi mai bogat în asemenea evenimente.

BOILLOT

Tennis

„ASALTUL“ A EȘUAT!

Asaltul viguros pe care tineretea l'a dat baricadei «așilor», a eșuat mai ușor decât ne-am fi așteptat. Renăscuți din «propria cenușe», Gică Pulief și Nicolae Mișu au reînviat o glorie care era pe punctul să apună.

In decursul lui 1931, fostele (și actualele vedete) au revenit pe [illegible] stice.

Toate manifestările anului i-au văzut la locuri de cinste.

In schimb, tinerii s'au mulțumit — cu mai puțin succes — să pozeze din nou în «speranțe».

*

Primul concurs de mare anvergură s'a identificat cu cea mai frumoasă manifestare a «sportului alb» la noi. Campionatele internaționale au reunit la București câțiva ași de primă clasă europeană: un Kehrling, un Mâlecek, etc., iar matchurile au permis puținilor spectatori, clipe de frumoasă desfătare. Campionatul de «single» a revenit în mod surprinzător lui Malecek, căruia impetuozitatea tinereții i-a fost un auxiliar prețios.

Intr'un cadru mai simplu s'au desfășurat campionatele naționa- [illegible] cari Pulief și-a înscris din [illegible] numele în palmareșul campion[illegible]lor României. Mișu a fost a[illegible] doilea finalist și a cedat nu în[illegible]te de a-și fi apărat cu multă [illegible]ergie șansele.

Succesul anului, un succes durabil, l-a obținut tot Pulief la jocu[illegible]ile balcanice. Și-a însușit [illegible] de simplu-domni, învin[illegible] Mișu. Campion[illegible] acelaș Nicolae reușit să-și adjudece cu mare ușurință și campionatul internațional al Bulgariei.

Suprematia noastră în Balcani a fo[illegible] astfel dovedită și pe tărâmul tennisului, după ce la football[illegible]o vădisem puțin înainte, câș[illegible]gând «Cupa Balcanilor».

*

In general activitatea tennisului românesc n'a avut mai deosebit decât un campionat internațional de mare amploare. Incolo, nimic mai de seamă. Uitasem! Am participat din nou în cupa Davis și din nou am cedat în primul tur în fața Danemarcei.

Tennisul n'a progresat, dar cel puțin, nici n'a regresat.

E bine și asta!...

Frs.

Aviație

SACRIFICII DE EROI

Anul aviatic 1931 a corespuns sacrificărei celor mai de seamă eroi ai aerului. După ce în primele 10 luni, aviația românească s'a făcut remarcată printr'o serie de valoroase performanțe, în ultimele 60 de zile ale anului, rândurile sburătorilor români au fost rărite prin săvârșirea din viață a valoroșilor căpitan Romeo Popescu și locotenent Octav Oculeanu. Cu alte cuvinte, crema aviației românești, destul de greu încercată în decursul anilor precedenți, nu a fost scutită de pierderri ireparabile. Și când ne gândim că aceste dispariții au intervenit după o serie de fapte mari, regretul este și mai considerabil.

Anul aviatic a început în condițiuni făgăduitoare. S'au întreprins câteva raiduri interne printre cari și ocolul României; s'a purces apoi la străbaterea continentului și câteva echipagii naționale au reușit timpuri admirabile pe distanța București-Paris, București-Londra, București-Roma, etc. Cupa „Bibescu" fostă anul trecut în posesia României, a trecut în 1931 Franței, ai cărei reprezentanți pilotând avioane de mai bună calitate decât ale noastre, au putut realiza un timp mai bun pe distanta Paris-București.

In raidul Micei Ințelegeri, escadrila românească s'a purtat eroic, isbutind în ciuda unor piedici naturale aproape invulnerabile, să se claseze onorabil și să-și atragă admirația întregului continent.

Raidurile lui Ionel Ghica, deasemenea trebue ținute în seamă, întrucât îndrăsnețul sburător civil, în continuă fugă după recordul mondial de durată, a ajuns să parcurgă distanțe apreciabile și nu este exclus ca în cel mai apropiat viitor să-și atingă ținta.

Recordul românesc de durată în aer, stabilit de regretatul Romeo Popescu și realizarea recordului mondial femenin de lăsare cu parașuta, operă a temerarei româncuțe Smaranda Brăescu, constitue cele două mari evenimente ale anului aviatic.

Dintre încercările cu urmări dureroase nu trebue să uităm, în afară de cele ale lui Romeo Popescu, mort în momentul când era pe punctul să stabilească un nou record mondial de viteză, și Octav Oculeanu, eșecul raidului d-lui Valentin Bibescu, în care și-a găsit moartea un alt ofițer de valoare, locotenentul Beller.

Să sperăm că anul 1932 va fi mai puțin vitreg cu aviația românească.

Motociclism

Progres continuu

Prima importantă întrecere a anului s'a desfășurat la Sinaia, pe muntele Păduchiosul, constituind cursa de coastă pentru a doua ediție a cupei „George Enescu", donată de inginerul cu acelaș nume, vechi pion al sportului motociclist.

Victoria a revenit lui Marin Moraru, care și-a apropiat definitiv și acest trofeu, ca unul care îl câștigase de două ori pe rând. Pentru locul al doilea lupta s'a angajat titanică între Ștefan Bonciulescu, Octav Frone, Marin Mareș și Nicolae Ionescu, cari au terminat în această ordine separați prin intervale minime. A fost o întrecere de zile mari care va rămâne mult timp vie în amintirea acelora cari au urmărit-o.

A doua alergare de mare envergură a anului s'a petrecut pe velodrom și a pus în prezență pe alergătorii români, cu doi dintre cei mai autorizați reprezentanți ai Bulgariei. Bonciulescu a condus această alergare cu multă autoritate, părând că are victoria în mână. Câțiva kilometri înainte de sosire însă, o pană de cauciuc îl scoate din cursă. De ghinionul lui Bonciulescu a profitat bulgarul Socoloff care isbutise să domine pe toți ceilalți alergători români.

Revanșa româno-bulgară a urmat pe programul sezonului și de data aceasta culorile românești au fost răsbunate de Marin Moraru, care acceptând să mai participe la o reuniune, a găsit suficiente resurse spre a dispune de adversarii lui, în stilul marilor campioni. Odată mai mult, asul motocicliștilor români, a dat colegilor lui, o bună lecție de tact și precizie. Al doilea a sfârșit bulgarul Kleiner, urmat de Bonciulescu, care din nou nu și-a putut da întreaga măsură.

A urmat după aceasta, faimosul rallye național dela Brașov, care a însemnat cel mai formidabil succes motociclistic din câte am avut de înregistrat în țară. S'au prezentat la plecări 70 concurenți dintre cari 47 au isbutit să ajungă la punctul terminus în timpul prevăzut de regulamentul probei. O dovadă deci că motociclismul la noi în țară a pornit pe drumul cel bun și va ajunge în curând să facă parte din rândul sporturilor celor mai populare.

Către sfârșitul lunei August a fost reluată activitatea pe velodrom, prin organizarea unei reuniuni ungaro-române. Alergarea principală a zilei a dat loc unei lupte formidabile, terminată cu triumful culorilor românești. Bonciulescu a condus în primele zece tururi, spre a ceda apoi lui Nicolae Ionescu. Acesta la rândul lui s'a lăsat întrecut de Szameksnik, dar a revenit curând și refăcând terenul pierdut, a redevenit stăpân pe situație spre a câștiga detașat, înaintea lui Octav Frone, Koszma și Paul Vasilescu.

In cursul lunei Septembrie, Moto clubul român a organizat cu concursul ziarului nostru, o nouă întrecere internațională la care a participat, în afară de cei mai buni motocicliști români și austriacul de mare clasă, Friederich Cerny. Austriacul a executat o alergare remarcabilă și a reușit să întreacă confortabil pe Nicolae Ionescu și [illegible] Bonciulescu.

Ulterior s'au mai disputat câteva alergări cu caracter indigen, printre cari și probele de campionat ale velodromului. Nicolae Ionescu și-a apropiat titlul la categoria de 500 cmc., Ștefan Bonciulescu a recoltat titlul la categoria de 350 cmc., iar Mihail Cibianu pe cel al categoriei de 250 cmc.

PEAN.

Ciclism

Activitate mai redusă ca de obiceiu

In materie de ciclism, anul 1931 se confundă cu înființarea federației române de specialitate. Federația română de ciclism a luat ființă, în ziua de 26 Aprilie, în prezența reprezentanților tuturor cluburilor din București. Atunci s'a dat citire proectelor de statut cari au fost aprobate cu majoritate de voturi, un singur club negăsindu-le conforme cererilor actuale. Acest lucru, bineînțeles nu a împiedicat ca federația să se înfăptuiască și să înceapă să activeze. S'a putut însă observa ulterior că, gruparea care nu acceptase redactarea statutelor avusese un punct de vedere admirabil.

In Capitală s'au disputat în total 55 curse, organizate de către cele șase grupări cari au activat pe velodrom și șosele. Clubului „Viforul Dacia" i-a revenit meritul de a fi fost reprezentat de cele mai multe ori la sosire. Purtătorii culorilor galbene au cucerit de 22 ori primul loc, au fost de 20 ori al doilea și de 13 ori al treilea.

„Velo clubul român" urmează apoi la distanță destul de apreciabilă. Reprezentanții săi au ocupat de 12 ori primul loc la sosire, de 13 ori pe cel de al doilea și de 18 pe cel de al treilea.

„Clubul Principele Nicolae" care altă dată câștiga tot ce dorea figurează anul acesta abia la locul al treilea, cu un total de 9 victorii, 7 locuri al doilea și 2 locuri al treilea.

C. F. R.-ul stă la locul al patrulea, cu 8 victorii, 7 locuri al doilea și 9 al treilea.

Clubul decan Aquila se găsește al cincilea. Cu toate fricțiunile ce au desbinat într'o măsură oarecare această veche grupare ciclistă, reprezentanții ei au fost văzuți ocupând de patru ori locul prim și de câte 6 ori locul al doilea și al treilea.

Insfârșit, clubul „Carmen", deține lanterna. Reprezentanții lui nu au cunoscut niciodată, în anul acesta, victoria. Ei s'au clasat însă, odată al doilea și odată al treilea. Explicația acestor performanțe este simplă. Clubul Carmen nu a activat anul acesta decât foarte puțin.

Dintre alergătorii cari s'au ilustrat în cursele cicliste, Mihail Antonescu figurează la loc de cinste, cu 8 victorii. Succesele lui nu trebue să mire pe nimeni, întrucât acest alergător a fost de o perseverență rară, s'a antrenat cu intensitate și în mod conștiincios și rațional. Este de altfel singurul alergător bucureștean care a salvat onoarea Capitalei în campionatele naționale. Avem de altfel impresia că Mihail Antonescu este adevăratul reprezentant al ciclismului de rasă. Dacă va persevera ca și până acum, are toate șansele să devină un internațional de mare valoare.

Dumitru Henich este cel de al doilea alergător care s'a remarcat. Fostul campion național de fond a obținut victoria în 7 rânduri. Este posibil ca el să fi triumfat de mai multe ori, dacă nu ar fi fost silit, în mai toate ocaziile, să suporte handicapuri severe.

Carlo Giordani, crack-ul de viteză din trecut, a activat mai puțin anul acesta și de aceia nu figurează decât la locul al treilea, cu 5 victorii.

Corneliu Nițescu, revelația anului se găsește la locul al patrulea, cu acelaș număr de victorii, iar apoi, la locul al cincilea și la egalitate, Ion Vlăduț, Nicolae Constantin și Gheorghe Ulmețeanu sunt nedespărțiți.

[illegible]AVAL.

———ooxxoo———

Sporturi de iarnă

Mai mult nu strică...

Campionatele naționale de sporturi de iarnă, sunt singura manifestare a anului pe acest teren.

Amploarea pe care o capătă însă aceste campionate, mulțumită unei organizări minuțioase ar fi suficientă poate pentru a suplini marea inactivitate din restul anului...

Dar, tot ar fi mai bine dacă am avea astfel de campionate de mai multe ori pe an, bine înțeles, atunci când timpul ar permite.

Ce e mai mult nu... strică doar...